

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MARRS, JOHN

Un străin în casa ta / John Marrs. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-417-9

821.111

Traducător: **Diana Țuțuianu**

Redactor: **Mihaela Savu**

Grafician copertă: **Dacian Neagu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE STRANGER IN HER HOUSE

Text copyright © 2024 by John Marrs

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with ANA Sofia, Ltd.
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

JOHN MARRS

UN STRĂIN ÎN CASA TA

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

CONNIE

Îmi desfac și-mi strâng pumnii, pregătindu-mă pentru ce am de făcut ca un boxer înainte de luptă. Fac două minute de la bungalow-ul meu până acasă la ea și tot drumul îmi mișc umerii înainte și înapoi, încercând să scap de tensiunea care pune stăpânire pe mine în fiecare dimineață. Și asta pentru că, până ajung să deschid ușa aceea de la intrare, habar nu am la ce versiune a ei să mă aștept.

Poate fi cea care mă măsoară de sus până jos, suspicioasă, înainte de a-mi îngădui, parcă în pofida voinței ei, să-i trec pragul. Poate o găsesc pe cea care abia așteaptă să mă vadă și m-a pândit de la fereastră precum un copil care-și așteaptă părintele să se întoarcă de la serviciu. Ar putea fi cea nervoasă, cea care e furioasă pe mine, fără motiv. Ori poate fi versiunea ei melancolică, cu ochii visători roșii de plâns și urme sărate pe obraji, urme albe în fondul de ten aplicat cu stângăcie. Dar, indiferent cu cine va trebui să am de-a face, sunt aici pentru ea. Mă voi adapta, voi reuși! Doar sunt obișnuită să fac asta! Pentru că așa face o fiică bună.

Mă uit la ceas, este aproape șapte jumătate dimineața. Până acum n-am dat cu ochii de nimeni. Satul nostru nu e prea aglomerat nici la ore mai târzii, dar de obicei la ora asta l-aș fi văzut măcar pe băiatul cu ziare, făcând zigzaguri pe scuterul lui motorizat. E cald și simt deja înțepături pe pielea capului, pe măsură ce soarele se înalță pe cer. Prezentatorul meteo avertiza că

temperatura de astăzi va atinge maxime istorice pentru luna mai. Aș fi preferat să nu ies și să stau la umbră. Nici nu mai țin minte când pielea mea a avut ultima dată o tentă de bronz. Acum e aproape translucidă.

Dau colțul și îi văd casa. Fiecare sat are o proprietate de felul acesta, o clădire din anii 1950, pentru care nu și-a pus nimeni problema, în momentul construcției, în ce fel se va potrivi cu celelalte din jur. Dacă ești localnic get-beget, când vorbești despre ea spui „casa cea nouă”, deși e acolo de cel puțin șaptezeci de ani, bătută pe muchie.

Îmi trece prin gând că totul la casa asta pare obosit, uzat, inclusiv locatară. Sunt sigură că, la vremea ei, nu a fost deloc o casă urâtă, cu toate că nu avea nimic special. Probabil că ușile de lemn ale garajului n-au mai fost vopsite de zeci de ani. Ramele argintii, mătuite, ale ferestrelor, și pereții albi, cu var scorjot, sporesc impresia de degradare. La fel și grădina neîngrijită, unde plantele au crescut în voia lor. O dată la două săptămâni am grijă să tund gazonul din fața și din spatele casei, dar nu am nici timp, nici echipament, nici chef să scot buruienile dintre borduri sau să tai tufișurile prea mari, cu ramuri care atârnă dincolo de gard. Unii vecini au spus deja că se chinuie să treacă pe lângă casă ca să nu fie nevoiți să meargă pe mijlocul drumului. Ar trebui să înțeleg aluzia și să fac ceva în privința asta.

Totuși, priveliștea din grădina din spate e de invidiat. Sau, mă rog, îmi închipui că așa va fi odată ce gardul viu uriaș de la capăt va fi tuns așa cum trebuie, ca să putem admira în voie câmpurile care se întind în spatele casei. Nu știu ce reglementări la nivel local le interzic dezvoltatorilor să ridice construcții identice pe terenul acesta. Nu că pentru mine ar conta prea mult. Cel mai probabil, voi vinde proprietatea asta la un moment dat, când... mă rog, se înțelege când. Sunt sigură că își va

face numai de cât apariția un amator de proiecte de amenajare interioară cu suficient timp la dispoziție.

Înaintează pe aleea din față, dar nu o văd la fereastră, iar perdelele sunt în continuare trase. Scot cheia din buzunar, sun la ușă ca să știe că am ajuns și descui.

— Mamă, sunt eu, Connie, strig, lăsându-mi geanta să alunece pe podea.

În aer plutește un miros acru, nu-mi dau seama de la ce. O găsesc așezată pe fotoliul ei din salon. Mirosul e și mai puternic aici și imediat ce dau cu ochii de ea, îi văd și pata udă de pe partea din față a pantalonilor. Pare confuză și rușinată.

— Am avut un accident și nu știu ce să fac, se scuză, iar eu simt că mi se rupe inima pentru ea.

— Nu-i nimic, îi răspund încet, bătând-o ușurel pe mână. Hai să te speli și să găsim o altă pereche de pantaloni.

E capabilă uneori să-și țină echilibrul și să-și coordoneze mișcările, dar nu se știe niciodată, așa că o ajut să se ridice de pe fotoliu și o cuprind cu brațul pe după talie. Sunt zile în care umblă peste tot prin casă, aproape în pași de dans, dar sunt și zile în care parcă e un mânz nou-născut, care abia face primii pași. A slăbit mult în ultimele luni; coastele ei se simt ca niște coarde de pian. Observ că sunt umede și pernele cocoțate pe fotoliu, pe care stă ca să se poată ridica mai ușor. O să le bag mai târziu în mașină, la un program scurt de spălare.

— Zici că ridic Titanicul când te ridic pe tine! glumesc eu.

— Să știi că mie îmi plăcea mult Leonardo DiCaprio.

— Cred că ești cam trecută pentru un iubit așa de tânăr.

Brusc, îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Crezi că e vorba de Covid? mă întreabă. Crezi că am luat Covid? De asta am avut accidentul?

— Nu, mamă, a fost un simplu accident.

— De unde știi? Nu ești doctor.

— Nu faci pipi pe tine din cauza Covidului. În plus, ai vaccinurile la zi.

— Da?

— Da, am fost să te operezi în martie. Asistenta ți-a făcut un rapel. Mai știi?

Sigur că nu mai știe. Sunt zile în care abia dacă-și amintește ce a mâncat cu zece minute în urmă.

— Dar Covidul l-a ucis pe Felipe, nu?

— Pe cine?

— Felipe Gonzáles. Bărbatul care locuiește în vila cu arborii de avocado. E însurat cu Gwen.

— Tu ești Gwen.

— Știi asta, pufnește. Nu sunt singura Gwen din lume.

Ceea ce e adevărat.

— Locuia lângă vechea ta casă? Nu cred că în Avringstone există vreun Felipe Gonzáles... nu?

— Nu, sigur că nu mai există. A luat Covid.

Trag adânc aer în piept, așa cum sunt sigură că voi face de mai multe ori astăzi, și las conversația să se stingă de la sine.

O luăm încet pe scări în sus, împreună, ea ținându-se strâns de balustradă și concentrându-se vizibil la fiecare pas. Stau în spatele ei, în caz că își pierde echilibrul și alunecă. S-a mai împiedicat și în trecut și aproape că m-a doborât la pământ ca pe o popică. Ajunse sus, o duc în baie, o ajut să-și scoată pantalonii și lenjeria. Desfac un pachet de șervețele umede ca să se curețe, pe urmă

îi întind un flacon cu pudră de talc și mă uit cum totul este învăluit într-un nor alb când își dă din plin pe pielea care se îmbibă. Acum zici că-i ceară topită.

— Mă întorc imediat, spun și îi aleg niște haine curate din dulap.

E mare înghesuală aici. Ar avea mult mai mult spațiu dacă ar scoate hainele tatei. Jachete, cămăși și pantaloni nu fac altceva decât să adune praful cu fiecare zi ce trece. Când mă întorc în baie, ea deja a intrat în camera de oaspeți și stă în fața ferestrei, îmbrăcată doar în sutien, cu perdelele trase complet într-o parte. Nu mă pot abține să nu izbucnesc în râs, draga de ea.

— Mama! spun, nu-ți mai arăta toate cele vecinilor!

— Oh, exclamă, amintindu-și brusc că e dezbrăcată.

Se întoarce și-mi ia din mâini pantalonii și lenjeria.

— Aș putea să-mi fac pagină pe OnlyFans, glumește.

— Cum Doamne iartă-mă știi tu despre OnlyFans?

— Vorbeau despre asta la emisiunea *This Morning*, răspunde îmbrăcându-se.

În afară de mine și de biserica din sat în dimineațile de duminică, televizorul e cel mai apropiat prieten al ei. Uneori coloana sonoră a programelor, emisiunilor, reclamelor, concursurilor televizate și a filmelor vechi o derutează destul de rău. Odată, a fost în stare să jure că locuia în Albert Square și că actorii din distribuția serialului *EastEnders* îi erau vecini.

— În zilele noastre, faci bani frumoși dacă-ti arăți sânii și alte alea pe internet, continuă. Există o piață pentru orice.

— S-ar putea să trebuiască să le dai multora banii înapoi.

— Oh... Nu știi dacă îți poți închipui... dar la vremea mea eram foarte prezentabilă...

— După cum îmi amintești foarte des.

— Aș fi putut alege orice flăcău din cluburile unde mergeam să dansăm. Nu era nevoie decât de un sutien ascuțit și un decolteu adânc și trebuia să îi alung ca pe muște toată noaptea.

— Așa i-ai atras atenția tatei?

— Nu, aceea e cu totul altă poveste. Când l-am văzut, am știut instantaneu că va fi al meu, în ciuda circumstanțelor.

— Care anume?

— Care anume ce?

— Circumstanțe?

Nu răspunde.

— Mi-e dor de el, spune în schimb, și amândouă tăcem.

Au trecut paisprezece luni de când a murit; practic, o picătură într-un ocean, comparativ cu cei șaiszeci de ani pe care i-au petrecut împreună. Totuși, îmi închipui că ei i se pare o eternitate.

— Tuturor ne este dor, adaug. Ce zici să coborâm la loc și să pregătesc ceva pentru micul-dejun? Mi se pare că mai avem niște croasante în cutia cu pâine.

— Nu am de gând să încerc porcăriile alea de la străini, îmi răspunde, ștergându-și cu degetul lacrima din colțul ochiului.

— Dar tu și tata nu ați locuit în Franța pentru o vreme?

— Eu?

— Mie așa mi-ați spus. Cu siguranță ați mâncat mâncare franceză acolo.

— Eu vreau pâine prăjită cu marmeladă.

— Atunci pâine prăjită cu marmeladă să fie.

Ajungem în bucătărie, unde strănută și se șterge la nas cu o batistă cu model pe care și-o scoate din mânecă. Face parte din uniforma femeilor trecute de o anumită vârstă.

— Crezi că am Covid? întreabă.

— Nu, mamă, stai liniștită, nu ai nimic, spun.

O rog pe Alexa să aleagă la întâmplare un playlist cu muzică din anii 1950. Nimic nu o relaxează mai tare decât să îngâne melodii din adolescența ei. O las singură o clipă, îmi iau geanta de pe podea și scot cele două fotografii înrămate pe care le-am adus. Într-una dintre ele sunt eu, mică, pe o bicicletă galbenă cu roți ajutătoare atașate de cele din spate. În cealaltă sunt adolescentă, îmbrăcată într-un tricou lălâu pe care scrie East 17 și niște blugi rupți. Le pun printre pozele aranjate pe consola din hol. Din câte se pare, o ajută să fie înconjurată de figuri familiare. Unele dintre cele pe care le-am înrămat deja sunt imagini din vacanțele făcute în diverse orașe europene, altele sunt din ziua nunții ei și multe sunt din primii lor ani de căsnicie. Arată atât de relaxați unul în compania celuilalt...

Mă întristează când mă gândesc că e foarte puțin probabil să am parte de o iubire ca a lor. Știu că la cei patruzeci și doi de ani ai mei nu pot spune în niciun caz că viața mea s-a sfârșit, dar, pe măsură ce anii trec, șansa de a-mi găsi fericirea alături de un om care să gândească și să simtă la fel ca mine mi se pare din ce în ce mai îndepărtată. Nu am timpul necesar să-i ofer oricui altcuiva atenția mea, chiar dacă aș întâlni pe cineva. Pe măsură ce demența ei combinată cu Alzheimer se agravează, până la a uita cine sunt, ar fi minunat să am măcar o persoană pe lumea asta care să țină la mine așa cum țin eu la ea.

CAPITOLUL 2

CONNIE

Câinele pe care-l țin în lesă ridică un picior în dreptul unui coș de gunoi din grădină și urinează. Aștept și varez, pufăind un nor cu parfum de afine, în timp ce mă bucur și de senzația ușoară pe care mi-o dă doza de nicotină. E singurul viciu pe care-l mai am.

Eu și mingea aia de blană albă, sârmoasă am dat deja de două ori turul terenului de sport din sat și o dată turul curții bisericii, iar acum am luat-o înapoi spre casa ei. Sigur, nu o să fac avere plimbând câinii vecinilor, dar cum nu prea dispun de venituri în momentul acesta, sunt dispusă să accept orice, cerșetorii nu-și permit să aleagă. Am încă patru clienți regulați și, cu ajutorul lor, pe lângă banii pe care-i primesc de la alți vecini cărora le calc hainele, îmi duc traiul de pe o zi pe alta. La limita supraviețuirii, însă. După ce achit facturile, îmi rămâne foarte puțin pentru a-mi permite vreun lux, pe lângă rezervele pentru vaze și, ocazional, câte o sticlă de vin de la supermarket. Oamenii de felul meu nu se îmbogățesc niciodată.

După ce las câinele și schimb iute câteva vorbe cu Walter, stăpânul lui, mă apropiez de casa lui Gwen și dau cu ochii de o mică dubă parcată pe aleea din față. E albă, simplă, sau, mă rog, e posibil să se apropie de gri acum, că în mod evident nu a trecut în ultima vreme pe la vreo spălătorie auto. Un glumeț a scris cu degetul în praful de pe ușa din dreapta „mi-ar plăcea să gândească și

nevastă-mea așa murdar”. Probabil că mesajul îl amuză pe proprietar, altfel l-ar fi șters deja.

Din spatele vehiculului își face apariția un bărbat care duce o scară de metal. Nu l-am mai văzut prin sat până acum și sunt sigură că mi l-aș aminti. Are cu siguranță cel puțin 1,80 metri, constituție de jucător de rugby, e îmbrăcat cu un tricou mulat negru, blugi scurți, tăiați și poartă bocanci de muncitor. Are părul tuns scurt și i se văd, la fel ca pe obrajii nebărbieriți de câteva zile, firușoare de sare. E probabil cam de aceeași vârstă cu mine, doar că se ține mai bine. Pe fruntea bronzată are ceva riduri orizontale, destul de adânci, ca mulți bărbați care-și petrec cea mai mare parte a vieții muncind în aer liber. Îmi dau seama că mă holbez la el de prea mult timp. Dar nu prea-mi vine să mă uit în altă parte. Cu cât se apropie mai mult de mine, cu atât mai pătrunzător mi se par ochii lui albaștri. Mi se face pielea de găină pe spate și pe umeri.

Îmi dreg glasul.

— Pot să vă ajut cu ceva? întreb, dar nu răspunde.

În loc de asta, dă din cap scurt și trece fix pe lângă mine. Alo! Oare sunt invizibilă? Mă uimește lipsa lui de politețe, asta până îi văd căștile de plastic alb wireless pe care le are vârâte în urechi. Ascultă ceva.

Sprâjină scara de zid, se suie pe ea, își scoate o pungă de gunoi din buzunar și se apucă să o umple cu frunze și noroi pe care le culege din burlanul de la streășină. Ridic glasul și-i cer să se oprească pentru o clipă, dar nu mă aude. Abia când dau din ambele mâini ca și când aș încerca să opresc un taxi pe o stradă întunecoasă, se oprește în sfârșit. Ridică din sprâncene și-și scoate o cască.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreb iar.

— Puteți să-mi țineți scara drept, dacă sunteți amabilă? spune.

Am nevoie de o secundă să-mi dau seama că glumește.

— Voiam să spun... ce căutați în grădina maică-mii?

— Păi, dacă nu greșesc, am venit să curăț burleanele și streășina.

Zâmbește și nu sunt sigură că se așteaptă să fac și eu la fel. Îi ofer un zâmbet scurt, care dispăre la fel de iute pe cât s-a ivit.

— Cine v-a cerut să faceți asta?

— Cel de sus.

Privește deasupra lui, spre cer.

— Poftim?

Îmi semnalează că discuția s-a terminat, făcându-mi cu ochiul, își bagă casca la loc în ureche și se întoarce la treaba lui, lăsându-mă să mă holbez la el ca o momâie.

Mă simt în același timp intimidată, curioasă și suspicioasă în privința lui. Amestecul de sentimente care mă încearcă în mod obișnuit. Vinovat până i se dovedește nevinovăția, acesta este mottoul meu. Evident că nu aș reuși să trec de procesul de selecție a juraților.

Mă grăbesc de-a lungul aleii, dând peste mânerul de lemn al unei greble pe care a lăsat-o acolo. Mă întorc iute, sperând că nu a observat cât sunt de stângace și împiedicată. Dar firește că a observat, îl văd amuzându-se. Simt că-mi ard obraji, apoi gâtul și pieptul.

— Mamă, strig când intru în hol. Cine e bărbatul din grădina ta?

O găsesc în bucătărie, aranjând biscuiți în cerc pe o farfurie. Sunt fursecurile acelea rafinate Waitrose, cu bucăți de ciocolată albă și merișoare, pe care le-am adus

ca să avem pentru gustare. O privesc cum toarnă apă dintr-un ceainic într-o ceașcă. Nu se vede vreo urmă de abur, așa că presupun că a uitat din nou să o fiarbă.

— E Paul, nu? spune pe un ton firesc, ca și cum bărbatul ar fi acolo în fiecare zi și eu aș suferi de demență, nu ea.

— Care Paul?

— Paul Nu-știu-cum.

Simt ceva în nări. Cred că e parfum. Inspir mai adânc. Da, clar și-a dat cu parfum. Ceva ușor, care aduce a lavandă. Nici nu mai țin minte când am simțit că s-a dat cu parfum, ceva care să nu fie gel de duș sau unguent pentru reumatism. O privesc cu atenție din cap până-n picioare și-mi dau seama că asta nu e unica schimbare. Și-a creionat sprâncenele, umplând golurile, și și-a dat cu ceva fard pe obraji și cu fond de ten pe frunte și bărbie, astfel încât nu mai arată chiar ca o stafie. E suficient să mă facă să uit cât de mult s-a schimbat. Odinioară era o femeie frumoasă și e și acum o apariție deosebită. Eu una nu voi ști niciodată cum este să te poți baza pe felul în care arăți, ca să te descurci în viață.

Iau ceainicul și îl umplu din nou cu apă, după care apăs pe buton să se încălzească.

— De ce curăță streășina și burlanele?

— Pentru că l-a rugat vicarul. Pastorul Edwards a spus că există o organizație caritabilă care a strâns la un loc oameni îndemânatici, capabili să facă diferite treburi de-astea, mai dificile, inclusiv legate de grădinărit, de care au nevoie oameni ca mine.

Se oprește din ce spune și se lovește ușurel cu un deget în cap. Urăște să spună demență sau Alzheimer. În schimb, face mereu gestul ăsta.

— Am spus că da, că ar trebui să ia legătura cu ei. Probabil am uitat să-ți pomenesc despre asta.